

Archiv obce Kočov

[1850] – 1939

Inventář

Číslo EL NAD: 134
Evidenční číslo pomůcky: 194

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	9
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období s

ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělení (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělení byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecními radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělenec v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělení z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Dle některých pramenů se mohl původní název pro osadu Kočov, v tomto případě ves ležící 6,5 kilometru jižně od města Planá, od tohoto označení poněkud odlišovat a vycházet z vlastního jména Chocov, což znamená Chocův, zřejmě ve spojení se slovem dvůr. V důsledku proměny výslovnosti v hovorové řeči, došlo k záměně hlásky CH za hlásku K a pozdějším období byl všeobecně přijat výklad beroucí si jako základ slovo kočí. Pravděpodobnější výklad vzniku jména pro ves Kočov u Plané by se však mohl lišit zcela. Je totiž možné předpokládat, že ves dostala svůj název po svých zakladatelích, a to příslušnicích rodu Kočovských (Kocovských, Kocovců), později se písíciích z Kočova.

K dalším, užívaným českým pojmenováním vsi patřily Koczow, Koczaw, Kocziew, Goczow, Koczow, Kocziow, Kocziow, Kocov, k německým Gottschau, lidově Guatša, Gotschau, Kotscha a k latinským Czocaw, Coczow, Koczow, Koczaw a Kocziew.

K původním držitelům vsi, respektive tvrže v ní, se řadí starý český rod pánů Kočovských z Kočova a rovněž Kocovců z Miřkova a Svržna. První zmínka o vsi se vztahuje k roku 1347, kdy ves vlastnil Konrád s predikátem z Kočova. Rod Kočovských se pojí se jménem vsi a jejím vlastnictvím až do roku 1514, kdy jej držel poslední příslušník rodu Jan Kočovský z Kočova. Jan tento majetek odprodal Jindřichovi z Gutštejna. Jindřich jej v roce 1519 prodal Hanušovi Pluhovi z Rabštejna. V roce 1547 držel panství Kočov Kašpar Pluh z Rabštejna, který se však postavil do čela protihabsburského povstání v témže roce a všechen

jeho majetek propadl konfiskaci. V letech 1547 – 1549 náleželo panství Kočov pod správu Královské komory. Tento stav trval do roku 1549, kdy jako zástavu získal panství Kočov Heinrich Schilling. V roce 1557 obdržel zástavu na kočovské zboží Florián Gryspek z Grysbachu a na Kaceřově. Zřejmě pro neplacení finančních pohledávek rodu pánů z Grysbachu, převedl císař, v roce 1599, zástavu panství Kočov na stěžovatele u císařského stolce Jana Millnera (uváděného také jako Müllera), který si stěžoval na nesplacené pohledávky, které mu zástavní držitelé kočovského panství neuhradili. Pravděpodobně po dohodě a uvolení se dluh postupně splácet, získali Grysbachové panství Kočov zpět, a to dokonce dědičně. Společnými majiteli jmění se v roce 1601 stali bratři Karel, Ferdinand, Jan Jiří a Blažej. V roce 1602 zakoupil panství Kočov Bedřich Šlik z Lokte na Plané a utvořil z něj součást panství Planá. V pozdějším období bylo toto panství známé také pod názvem Planá – Kočov.

Panství Kočov se stalo trvalým příslušenstvím panství Planá, a to zůstalo v majetku rodu Šliků do roku 1665, kdy jej zakoupil, již značně zadlužený, Jáchym ze Sinzendorfu. Starý rakouský rod Sinzendorfů si majetek podržel do roku 1822, kdy zemřel jeho poslední příslušník. O pozůstalost se vedl dlouholetý spor, z něhož vzešel vítězně Jan Václav, hrabě Nostitz Rieneck. Nárok, vzniklý již v roce 1823, byl úředně stvrzen v roce 1827. Ves Kočov dosáhla konce patrimoniální správy právě ve vlastnictví tohoto rodu. Šlechtický rod Nostitzů zůstal vlastníky panství až do roku 1945.

Katastrální území vsi Kočov tvořila ves společně s osadami Janov, Svatý Jan a Ústí.

Do roku 1862 patřil Kočov pod Krajský úřad v Chebu a současně od roku 1850 pod nově zřízené Okresní hejtmanství v Plané. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 také okresy soudní. Obec Kočov se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Planá (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Planá, jehož součástí byla též obec Kočov. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo znovu obnoveno Okresní hejtmanství v Plané. Po připojení k německé „Třetí říši“ okres Planá zanikl a obec spravoval tzv. Landrát v Tachově.

Vzhledem k povaze materiálu, který je v archivním souboru AO Kočov zastoupen, je rekonstrukce činnosti obecní samosprávy do roku 1945 téměř vyloučena. Jelikož se v tomto archivním souboru vyskytují pouze parcelní protokol a stavební plány domů společně s příslušnou stavební agendou, lze tento materiál považovat pouze za podpůrný, nikoliv však za stěžejní archivní zdroj nezbytný pro shora popisovaný účel. Poměrně důležitou úlohu při pátrání po působení obecní samosprávy tak hraje český strojopisný překlad německé kroniky obce, vložený do české kroniky archivního souboru MNV Kočov EL NAD 520. V tomto překladu, končícím mezní datací 1938, se lze alespoň částečně seznámit s děním v obci do uvedeného roku. Pisatel původní kroniky čerpal z německých školních kronik a převážnou část záznamů pořizoval retrospektivním způsobem vzhledem k datu vzniku knihy. K rekonstrukci přehledu obecních starostů byly použity také písemnosti, respektive kroniky, archivních souborů NOŠ Kočov EL NAD 233 a MNV Kočov EL NAD 520.

Ve funkcích obecních starostů se objevili:

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Johann Stangl	1912	?

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Martin Friedl	1919	1924
Johann Träger	1924	1929
Karl Koch	1929	1931
Georg Scharnagl	1931	1937
Karl Koch	1938	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Ze zápisu, sepsaného dne 23. října 1953 v budově MNV Kočov, vyplývá, že při provedené odborné archivní prohlídce spisů byly nalezeny a pro trvalou archivní péči určeny následující písemnosti vzniklé z činnosti německé obecní samosprávy. Jednalo se o obecní kroniku 1930 – 1945, protokol ze zasedání obecního zastupitelstva 1933 – 1945, exhibitní protokol 1943 – 1950.

O dva roky později, přesně 13. května 1955, navštívil obecní spisovnu na MNV Kočov okresní archivář a ze shora uvedených písemností našel všechny, vyjma exhibitního protokolu. Dodatečně objevil 28 pozemnostních archů, 1 svazek konfiskačních výměrů, 1 svazek stavebních plánů, část majetkových převodů, 1 domovský list a seznamy uživatelů půdy. U všech těchto písemností bylo určeno, že vznikly z činnosti německé obecní samosprávy, chyběla ovšem datace a případně také metráž vyčleněného materiálu.

Podací protokol (dříve v evidenci uváděný jako exhibitní) z let 1943 – 1950 objevil okresní archivář při tzv. průzkumu spisovny na MNV Kočov dne 7. ledna 1957.

V EL JAF, zavedeném k 1. říjnu 1958, je uvedeno, že archivní soubor Obecní úřad Kočov obsahoval 4 knihy (později škrtnuté tužkou) 1930 – 1950, 1 kartón spisů (později tužkou připsány další dva kartóny) z let 1943 – 1950 a 1 fascikl 1943 – 1945 (horní časová mez přepsána tužkou na 1949). Datum převzetí a číslo v knize přírůstku obsahuje poznámku 13. května 1955 č. 25. Vzhledem k tomu, že přírůstková kniha z tohoto období se nedochovala, nelze potvrdit, jakou metráž tento materiál vykazoval.

V tématickém popisu archivního souboru, zapsaném na listu JAF, je dále uvedeno, že tento archivní soubor obsahoval 28 pozemnoknižních archů, konfiskační výměry, stavební plány, převody německých majetků a kroniku obce. V záznamech o zpracování a manipulaci s archivním souborem je dále uvedeno, že jej v roce 1957 uspořádal Alois Zbořil.

Na EL JAF však chybí podpis a razítko zpracovatele, rovněž pozdější zásahy tužkou nemají dataci a nelze tak určit, kdo a v jakém období je provedl. Věrohodnost těchto záznamů je tím značně degradována a dokládá to skutečnost, jak ledabylý a nepřilíš pečlivý způsob evidence a ochrany již přijatého archivního materiálu v tehdejších okresním archivu panoval. Vše pak navíc potvrzuje revize archivního souboru, provedená 1. prosince 2000, při které se nepodařilo dohledat podací protokol 1943 – 1950, kroniku obce 1930 – 1938, pozemnoknižní archy, konfiskační výměry a protokol ze zasedání obecního zastupitelstva z let 1933 – 1945.

V pozdějším období provedený překlad německé kroniky nabízí vysvětlení, co se patrně s touto knihou stalo. Původní německý text opatřil překladem okresní archivář Alois Zbořil.

Jelikož musel čerpat z originální knihy, nelze vyloučit, že jí užíval k osobním potřebám také mimo prostory okresního archivu a kniha se již do archivu nevrátila.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Kočov pochází z let [1850] – 1939. Jedná se o jednu knihu a jeden kartón písemností s celkovou metrází 0,15 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají archiválie II. kategorie.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý. Drobný restaurátorský zásah by byl vhodný u několika plánů stavební dokumentace vzhledem k jejich částečnému rozpadu a zašpinění častým užíváním.

V roce 2006 proběhla ve Státním okresním archivu Domažlice se sídlem v Horšovském Týně restaurace nejvíce poškozených písemností archivního souboru AO Kočov. Jednalo se o jeden kartón stavební dokumentace včetně plánů. Shodou okolností byl tento kartón při inventarizaci archivního souboru AO Kočov identifikován jako materiál jiného původce a z tohoto archivního souboru vytříděn (viz navazující odstavec).

Při inventarizaci archivního souboru AO Kočov v roce 2007 z něj byl vyčleněn materiál náležející do archivního souboru AO Kundratice EL NAD 137. Jde o stavební dokumentaci a stavební plány z let 1912 – 1937 o celkové metrází 0,12 bm.

V roce 2007 došlo k chemickému očištění jednoho kartónu písemností se stavební dokumentací, kterou provedl Státní okresní archiv Domažlice se sídlem v Horšovském Týně.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Jelikož se v archivním souboru AO Kočov dochovaly pouze parcelní protokol a stavební dokumentace, eventuální využitelnost tohoto archivního souboru je tím značně omezena. Původně rozsáhlý a badatelsky zajímavý archivní soubor utrpěl značnými ztrátami archiválií v předešlých obdobích existence okresního archivu. Při práci s písemnostmi uloženými v archivním souboru AO Kočov je potřeba postupovat v součinnosti s využitím regionální literatury, popřípadě s dalšími archivními zdroji, vztahujícími se k dané lokalitě.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v červnu roku 2007 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 18. prosince 2007

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

- Adressbuch Heimatkunde, Führer, Sagenschatz für den politischen Bezirk Plan – Weseritz und Umgebung, Planá 1926
- Zdeňka Hledíková, Jan Dobeš, Jan Janák, Dějiny správy v českých zemích od počátku státu po současnost, Jihlava 2005
- Zdeněk Martínek, Archiv obce, Archivní časopis, roč. 49, 1999
- Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland, Haida s. d.
- Antonín Profous, Místní jména v Čechách, jejich vznik, původní význam a změny, Díl II. CH – L, Praha 1949
- Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1849
- Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1864
- Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850 – 1970, Praha 1978
- Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1919
- Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1920
- Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1933
- August Sedláček, Místopisný slovník království českého, Praha 1998
- Seznam míst v království Českém, Praha 1913
- Státní oblastní archiv v Plzni, Průvodce po archivních fondech, svazek 3, Praha 1976
- Státní okresní archiv Tachov, MNV Kočov, obecní kronika
- Státní okresní archiv Tachov, NOŠ Kočov, školní kronika
- Über Grenzen hinweg, Geschichte, Land und Leute des Plan – Weseritzer Bezirkes Tirschenreuth und Mährling, Tirschenreuth 1984
- Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, Praha 1849

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NOŠ	obecná škola (německá)
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Obecní úřad od roku 1850 – 1945**Úřední knihy****Knihy evidence ve věcech spolupůsobení ve státních záležitostech**

1	Parcelní protokol (Parzellen Protokoll der Gemeinde Gottschau)	[1850] – [1880]	K 1

Spisový materiál**Péče o bezpečnost a veřejný pořádek**

2	Žádosti a udělení povolení ke stavebám a stavebním úpravám včetně plánů pro obec Kočov (převážná většina stavební dokumentace se týká úprav stávajících domů, popřípadě staveb hospodářských zařízení a budov; č. p. 3 – 5, 8, 9, 14, 15, 21, 22, 24, 28, 29, 31 – 33, 35, 36, 38 – 40, 49, 50, 52 – 54)	1912 – 1936	N 1
3	Žádosti a udělení povolení ke stavebám a stavebním úpravám včetně plánů pro osadu Janov (převážná většina stavební dokumentace se týká úprav stávajících domů, popřípadě staveb hospodářských zařízení a budov; č. p. 6 – 8, 12, 14, 15)	1924 – 1939	N 1
4	Žádosti a udělení povolení ke stavebám a stavebním úpravám včetně plánů pro osadu Svatý Jan (převážná většina stavební dokumentace se týká úprav stávajících domů, popřípadě staveb hospodářských zařízení a budov; č. p. 6, 10, 13)	1924 – 1933	N 1
5	Žádosti a udělení povolení ke stavebám a stavebním úpravám včetně plánů pro osadu Ústí (převážná většina stavební dokumentace se týká úprav stávajících domů, popřípadě staveb hospodářských zařízení a budov; č. p. 3, 6)	1926 – 1937	N 1

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Kočov
Značka archivního souboru:	AO Kočov
Časový rozsah:	[1850] – 1939
Počet evidenčních jednotek:	2 (1 úřední kniha, 1 kartón)
Počet inventárních jednotek:	5
Rozsah bm:	0,15 bm (0,03 knihy, 0,12 kartón)
Stav ke dni:	18. prosince 2007
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	6
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl